

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Svk/19/2021
Identifikačné číslo spisu: 3020200145
Dátum vydania rozhodnutia: 29. marca 2023
Meno a priezvisko: Mgr. Michal Novotný
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:3020200145.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu a JUDr. Zdenka Reisenauerová a JUDr. Jana Martinčeková ako členky senátu vo veci žalobcu: Združenie domových samospráv, o. z., IČO: 31 820 174, Rovniankova 1667/4, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou: Tkáč & Partners, s.r.o., IČO: 53 929 691, Hrnčiarska 29, Košice - Staré Mesto, proti žalovanému: Okresný úrad Trenčín, odbor opravných prostriedkov, Hviezdoslavova 3, Trenčín, za účasti ďalšieho účastníka: TEMAX, spol. s r.o., IČO: 36 313 696, 9 líp 366, Trenčianska Turná, o preskúmanie rozhodnutia zo 16. marca 2020, č. OU-TN-OOP3-2020/007768, o kasačnej sťažnosti žalobcu rade proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13 S 28/2020-153 z 26. mája 2021 takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť žalobcu sa zamietá.
- II. Účastníkom sa nepriznáva nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že ďalší účastník je vlastníkom pozemkov parc. reg. B. č. XXX/X., XXX/XX a XXX/XX so stavbami na nich v k. ú. W. (súčasť mesta Q.). Tieto pozemky sú súčasťou existujúceho priemyselného areálu, v ktorých chcel umiestniť zariadenie na zber a zhodnocovanie odpadov, najmä zo železných a neželezných kovov. Na tento účel 16. októbra 2019 predložil Okresnému úradu Trenčín, odboru životného prostredia, zámer podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie v znení neskorších predpisov. Tento zámer obsahoval podrobnejší opis projektu a zariadenia, zhodnotenie súčasného stavu životného prostredia (prírodné prostredie, krajina, obyvateľstvo, jeho aktivity a infraštruktúra) a jeho kvality. Podľa zámeru si navrhovaná činnosť nemala vyžadovať záber pôdy, mal len minimálne zvýšiť spotrebu vody a elektrickej energie, zvýšiť dopravnú zaťaženosť inak dobre napojeného areálu o prejazd asi jedného vozidla denne. V zariadení sa mali spracúvať obaly z kovu, staré vozidlá, rôzne kovy (železné aj

neželezné), odpady z nich. Navrhovaná činnosť nemala mať (okrem dopravnej obsluhy) vplyv na emisie do ovzdušia, mala minimálne zvýšiť produkciu odpadových vôd, nemala produkovať nadmerný hluk a vibrácie, žiarenie, zápach ani iné výstupy. Vzhľadom na umiestnenie v priemyselnom parku sa predpokladali len zanedbateľné vplyvy na obyvateľstvo, horninové prostredie, klimatické pomery, vodné pomery, faunu, flóru a ich biotopy, dopravu a hlukovú situáciu a úplne nulové vplyvy na nerastné suroviny, geodynamické a geomorfologické pomery, ovzdušie, pôdu, krajinu, chránené územia, ekologickú stabilitu, kultúrne a historické pamiatky a biodiverzitu. Zámer neidentifikoval žiadne relevantné prevádzkové riziká ani zdravotné riziká. Ako trvalé vplyvy sa identifikovali len (zanedbateľné) vplyvy na vodné pomery a obyvateľstvo. Ako opatrenia na zmiernenie vplyvov sa predpokladalo len dodržiavanie príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov a určité preventívne a kontrolné opatrenia. Keďže pozemok je podľa územného plánu vo výrobnom území, nie je podľa zámeru navrhovaná činnosť ani v rozpore s územným plánom. Na základe súhlasu odboru životného prostredia ďalší účastník nepredložil variantné riešenia navrhovanej činnosti.

2. Odbor životného prostredia 18. októbra 2019 oznámil začatie konania dotknutým orgánom a obciam a zverejnil ho aj na webstránke www.enviroportal.sk. V určenej lehote k nemu predložil vyjadrenie žalobca, ktorý v ňom žiadal: 1. zhodnotiť celkovú organizáciu dopravy, výpočet parkovacích miest, obsluhu verejnou hromadnou dopravou, dostatočnosť opatrení na ochranu prírody, ochranu zelene, vplyv na vodu podľa rámcovej smernice o vode v zmysle určitej metodiky, vplyv emisií na existujúcu obytnú zástavbu, statiku, variantné riešenie, geologické a hydrogeologické vplyvy, výpočty množstiev vody, súlad s územným plánom, plnenie povinností podľa zákona o odpadoch, ochranu poľnohospodárskej pôdy; 2. obnoviť prirodzené funkcie ekosystému a kompenzovať ekologickú ujmu rôznymi opatreniami (výškové a funkčné parametre stavby, materiály, parkovacie miesta, retenčné opatrenia, úpravu okolitých plôch, separovaný zber), 3. zaviazat' ďalšieho účastníka, aby vysadil v Trenčíne zeleň, umiestnil do verejného priestoru umelecké dielo a vyhodnotil umiestnenie podľa tepelnej mapy v zmysle schválenej stratégie. Zároveň žalobca s odkazom na ustanovenia zákona č. 24/2006 Z. z. a Dohovoru o prístupe k informáciám o životnom prostredí (tzv. Aarhuský dohovor, oznámenie č. 43/2006 Z. z.) žiadal o riadne informovanie o podkladoch rozhodnutia a tiež to, aby odôvodnenie rozhodnutia rešpektovalo právo na dobrú správu verejných vecí podľa čl. 41 Charty základných práv Európskej únie a čl. 4 a 6 Aarhuského dohovoru. Okrem toho žiadal zvolat' ústne pojednávanie na konzultácie podľa § 63 zákona č. 24/2006 Z. z. Ďalší účastník vo svojom vyjadrení súhlasil s niektorými požiadavkami, k ostatným však uviedol, že navrhovaná činnosť nebude mať takmer žiadne vplyvy, a tak zotrval na názore, že nie sú potrebné hodnotenia, ktoré žalobca žiadal. Svoje stanovisko zopakoval aj na konzultáciách, ktoré sa konali 18. novembra 2019 aj za účasti žalobcu. Žalobcovi boli doručené podklady z týchto konzultácií, ako aj ďalšie záznamy o rokovaní medzi ďalším účastníkom a mestom Trenčín o náhradnej výsadbe a tepelnej mape, no napriek tomu sa k nim nevyjadril. Aj tieto podklady boli zverejnené na webstránke enviroportal.sk.

3. Odbor životného prostredia rozhodnutím z 11. decembra 2018, č. OU-TN-OSZP3-2019/034430-018, vyslovil, že v súlade s § 29 zákona č. 24/2006 Z. z. sa navrhovaná činnosť nebude posudzovať podľa citovaného zákona, zároveň však uložil ďalšiemu účastníkovi, aby rešpektoval regulatívy územného plánu mesta Trenčín a dodržal opatrenia na zmiernenie vplyvov, ktorú uviedol v zámere. K pripomienkam žalobcu odkázal na vyjadrenie ďalšieho účastníka a zopakoval, že navrhovaná činnosť sa bude realizovať v existujúcom priemyselnom parku, bude mať zanedbateľné až nulové vplyvy na prírodu a krajinu a vody a je vzdialená od obytnej časti. Keďže objekty, kde sa činnosť bude vykonávať, už stoja, neuplatnia sa požiadavky na ich výstavbu. Ohľadom časti požiadaviek žalobcu odbor životného prostredia odkázal na dohodu ďalšieho účastníka a mesta Trenčín, že ich nie je potrebné splniť. Na základe toho uzavrel, že po posúdení navrhovanej činnosti z hľadísk uvedených v prílohe č. 10 v spojení s § 23 ods. 4 zákona č. 24/2006 Z. z. nie je potrebné posudzovanie jej vplyvov na životné prostredie a možno ju realizovať aj bez toho.

4. Žalobca podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, ktorému žalovaný preskúmaným rozhodnutím zo 16. marca 2020 nevyhovel, hoci zmenil výrok rozhodnutia tak, že odstránil technickú chybu pri jeho vyhotovení. Prvostupňové rozhodnutie podľa žalovaného riadne vyhodnotilo kritériá uvedené v prílohe č. 10 zákona č. 24/2006 Z. z., na tento účel riadne zistilo skutkový stav a je z neho zrejmé, akými úvahami sa pritom riadilo. Odbor životného prostredia nebol povinný akceptovať námietky a pripomienky žalobcu, to však neznamená, že by toto rozhodnutie nezabezpečovalo vysokú úroveň

ochrany životného prostredia v zmysle § 2 a § 29 ods. 3 a 13 zákona č. 24/2006 Z. z. Námiety žalobcu totiž z väčšej časti nesúviseli s predmetom konania, ktorým je posudzovanie vplyvov na životné prostredie, ale sú formulované len veľmi všeobecne.

5. Správnu žalobu, ktorú proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca, správny súd zamietol tu napadnutým rozsudkom č. k. 13 S 28/2020-153. Zdôraznil, že v zisťovacom konaní sa z hľadísk uvedených v prílohe č. 10 zákona č. 24/2006 Z. z. a na základe stanovísk podľa § 23 ods. 4 cit. zák. posudzuje, či navrhovaná činnosť bude podliehať posudzovaniu vplyvov na životné prostredie. Podľa správneho súdu si orgány verejnej správy zaobstarali dostatočné podklady na toto rozhodnutie a zistili, že navrhovaná činnosť bude mať len zanedbateľné alebo nulové vplyvy. Námiety žalobcu boli len veľmi všeobecné. Správny súd sa nestotožnil s námietkou, že rozhodnutie je nepreskúmateľné, pretože celkom jasne uvádza, aký konkrétny bude vplyv navrhovanej činnosti v jednotlivých oblastiach, a prečo nie je dôvod vykonávať ďalšie posudzovanie podľa zákona č. 24/2006 Z. z. Žalobca bližšie neobjasnil ani svoje tvrdenie, že skutkový stav preskúmaného rozhodnutia je v rozpore s administratívnymi spismi; správny súd však sám uzavrel, že oporu v administratívnych spisoch má. Odbor životného prostredia žalobcu riadne oboznámil s podkladmi svojho rozhodnutia sprístupnením elektronického spisu, čo nie je nič neobvyklé. Správny súd nesúhlasil ani s výčitkou, že pripomienky žalobcu neboli zohľadnené, pretože zo zákona č. 24/2006 Z. z. nevyplýva nárok zainteresovanej verejnosti, aby sa jej pripomienkam vyhovel.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

6. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobca zrušenia tohto rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie. 1. Vytkol správne súdu, že nepostupoval podľa § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku a neuviedol predbežné právne posúdenie sporu. Toto ustanovenie treba podľa § 25 SSP použiť aj v správnom súdnom konaní, keďže umožňuje účastníkom predvídať, aké rozhodnutie možno očakávať. Ak tak súd neurobil, ide o nesprávny procesný postup, ktorý má za následok porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP. Správny súd ďalej pochybil, keď nepredložil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku, hoci vec „má európsky rozmer“. 2. Žalobca je občianskym združením, ktoré sa usiluje o obhajobu a presadzovanie záujmov životného prostredia, čím realizuje aj právo verejnosti na spolurozhodovanie o životnom prostredí. Právo na priaznivé životné prostredie je subjektívnym právom verejnej povahy a záujmom žalobcu je, aby toto právo nebolo dostupné len formálne. Štát by mal združeniam pri aplikácii Aarhuského dohovoru a zákona č. 24/2006 Z. z. uľahčovať život, robí však opak prostredníctvom diskreditačnej antikampane bývalého ministra hospodárstva. V dôsledku toho úradníci a sudcovia odmietajú aplikovať eurokonformný výklad práva. Podľa § 17 zákona č. 17/1992 Zb. o životnom prostredí, ako aj § 2 písm. d) zákona č. 24/2006 Z. z., bol ďalší účastník povinný aplikovať zmierňujúce a preventívne opatrenia, ktorých výber bol vecou orgánov verejnej správy. Takéto podmienky musia byť podľa § 29 ods. 13 cit. zák. obsiahnuté aj vo výroku rozhodnutia, preskúmané rozhodnutie ich však neobsahuje. Zodpovednosť za ne nemožno prenášať na žalobcu a takýto postup je nezákonný. Žalobca nemohol navrhnúť konkrétne opatrenia, má však nárok, aby sa orgán verejnej správy vyrovnal s jeho návrhmi a sám určil potrebné opatrenia. Konštatovanie o nedôvodnosti pripomienky nie je takýmto vyrovnaním. Žalobca mal ďalej podľa čl. 4 Aarhuského dohovoru nárok na poskytnutie podkladov konania bez toho, aby na tom musel preukazovať záujem na ochrane životného prostredia. Vyžadovanie, aby žalobca nahliadol do spisu, a nezverejnenie informácie na webovom portáli je obmedzovaním práva verejnosti na takéto informácie. Rovnako vytkol nesprávne obmedzenie práva nahliadať do spisu. Žalovaný, aj správny súd sa len všeobecne vyrovnali s námietkami žalobcu, v ich rozhodnutiach nie je badať presah európskeho práva. Aplikčná prax vytvára prekážky pre uplatnenie práva verejnosti, takže je potrebný súdny zásah. 3. V závere žalobca vyjadril názor, že aplikácia práva v oblasti posudzovania vplyvov je v rozpore s právom Európskej únie, kvôli čomu by sa mal kasačný súd obrátiť na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnou otázkou podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

7. Žalovaný navrhol zamietnuť kasačnú sťažnosť. Podľa neho kasačná sťažnosť neobjasňuje, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom, ale predstavuje len zhrnutie všetkých práv v oblasti životného prostredia, ktoré žalobca uplatňuje. Jeho argumentácia počas celého konania je všeobecná, hoci v zisťovacom konaní sa vyhodnocujú konkrétne vplyvy a k nim sa navrhujú konkrétne opatrenia. Žalobca neuvádza, aké vplyvy môže mať navrhovaná činnosť ďalšieho účastníka,

a jeho opatrenia sa nijako netýkali týchto vplyvov. Časť námietok žalobca neuplatnil v správnej žalobe, a preto ich podľa § 439 ods. 3 SSP nemôže uplatňovať v kasačnej sťažnosti.

8. Ďalší účastník sa k riadne doručenej kasačnej sťažnosti nevyjadril.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

9. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) v medziach uplatnených kasačných bodov (§ 453 ods. 2 SSP).

10. Prvou sťažnosťou námietkou žalobcu je výhrada, že správny súd na pojednávaní nepostupoval podľa § 181 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd po úkonoch podľa odseku 1 určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. Účelom citovaného ustanovenia je zabezpečiť predvídateľnosť postupu súdu pre strany civilného sporového konania. Civilné sporové konanie je totiž ovládané pomerne prísnou prejednacou zásadou, ktorá je spojená s dôkazným bremenom a koncentráciou prostriedkov procesného útoku a obrany, akými sú skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení, návrhy na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky (§ 150 až 152 CSP). Podľa § 151 ods. 1 CSP sa skutkové tvrdenia, ktoré protistrana nepoprela, zásadne považujú za nesporné a v nich uvádzané skutočnosti sa zásadne nedokazujú (porov. § 186 ods. 2 CSP). Dokazujú sa tak len sporné skutkové tvrdenia, a to zásadne len dôkazmi, ktoré navrhla niektorá zo strán (§ 185 ods. 1 CSP). Všetky tieto prostriedky procesného útoku a obrany treba zásadne uplatniť dostatočne včas (§ 153 CSP) a najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie (§ 154 CSP). Postup súdu uvedený v § 181 ods. 2 CSP v civilnom sporovom konaní tak umožňuje stranám, aby spoznali názor súdu na to, čo je sporné, ako aj na to, aké normy súd považuje za rozhodujúce, teda aké skutočnosti (hypotézy) týchto právnych noriem bude potrebné dokázať a aké skutočnosti a dôkazy na to bude potrebné uviesť. Predbežné právne posúdenie zo strany súdu sa tak neposkytuje samoúčelne, teda len preto, aby strana poznala názor súdu, ale len na opísaný účel. Treba však zdôrazniť, že porušenie citovaného ustanovenia sa ani v civilnom sporovom konaní nepovažuje za takú vadu, ktorá by zakladala porušenie práva na spravodlivý proces (porov. v tomto smere napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 56/2020, judikát R 60/2021). Aj keby sa teda toto ustanovenie skutočne malo použiť v správnom súdnom konaní, nedodržanie tohto postupu by nezakladalo kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP.

11. Kasačný súd sa však nestotožňuje ani s tým, že by sa toto ustanovenie vôbec malo použiť. Ustanovenie § 181 CSP totiž podľa svojho nadpisu upravuje prednesy strán na pojednávaní (a tým priebeh pojednávania), keď v odseku 1 predpokladá prednes žaloby a vyjadrení a v odsekoch 3 a 4 ďalší postup v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesného útoku a obrany. Na to nadväzuje § 182 CSP o záverečných rečiach a skončení dokazovania. Podľa § 25 SSP sa však ustanovenia prvej a druhej časti (teda aj § 181) CSP v správnom súdnom konaní použijú len primerane a len vtedy, ak tento zákon neustanovuje inak. Priebeh pojednávania je v správnom súdnom konaní upravený v § 112 ods. 1 SSP v zásade tak, že na úvod je podaná správa o priebehu administratívneho konania a hneď nato účastníci prednesú svoje návrhy; podľa § 112 ods. 2 SSP ďalší postup určuje správny súd. Ustanovenie § 112 ods. 3 SSP potom dáva účastníkom právo záverečných rečí. Podľa kasačného súdu je toto ustanovenie lex specialis voči § 181 CSP, pretože upravuje priebeh pojednávania pred správnym súdom inak než pojednávanie v civilnom sporovom konaní, a preto je podľa § 25 SSP vylúčené použiť naň § 181 CSP. Ďalej z § 121 ods. 1 SSP vyplýva, že dôkazné návrhy musia byť zásadne prednesené v žalobe a vyjadrení, teda ešte pred pojednávaním, no správny súd môže podľa § 121 ods. 2 SSP vykonať aj iné dôkazy, ktoré považuje za potrebné. Navyše, v správnom súdnom konaní súd podľa § 119 SSP zásadne vychádza zo skutkového stavu, ktorý zistili orgány verejnej správy, a až na výnimky nezisťuje skutkový stav sám. Správne súdne konanie tak nie je ovládané natoľko prísnou prejednacou zásadou a dôkazným bremenom strany ako civilné sporové konanie, a preto v ňom chýba účel, kvôli ktorému sa aplikuje § 181 ods. 2 CSP v civilnom sporovom konaní. Naopak, v správnom súdnom konaní toto ustanovenie nemôže plniť tento účel, a preto niet dôvodu ani na jeho primerané použitie.

12. Námietka údajnej negatívnej kampane proti žalobcovi nemá žiaden vecný súvis s prerokúvanou vecou. Z obsahu administratívneho spisu, ale ani súdneho spisu nevyplýva, že by orgány verejnej

správy alebo správny súd voči žalobcovi prejavili svoj negatívny postoj. Naopak, už odbor životného prostredia okresného úradu so žalobcom riadne konal, jeho stanovisko doručil ďalšiemu účastníkovi, prizval žalobcu na konzultácie, kde mu umožnil robiť prednesy, dal mu možnosť oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutiami a jeho námietkami sa v rozhodnutí zaoberal. Kasačný súd sa stotožňuje so žalobcom v tom, že podľa § 2 písm. d) zákona č. 24/2006 Z. z. je účelom tohto zákon okrem iného určiť opatrenia, ktoré zabránia poškodeniu životného prostredia, zmiernia jeho znečisťovanie a zabránia jeho poškodzovaniu, a že podľa § 29 ods. 13 cit. zák. má výrok rozhodnutia, ktorým sa určilo, že navrhovaná činnosť nepodlieha posudzovaniu, obsahovať aj podmienky, ktoré eliminujú alebo zmiernujú vplyv na životné prostredie. Citované ustanovenie, ale ani iné ustanovenia zákona č. 24/2006 Z. z. však neurčujú, o aké podmienky má ísť, a ich určenie je tak prenechané samotnému posudzujúcemu orgánu. Ide teda o jeden z prípadov, kedy zákon priznáva tomuto orgánu správne uváženie, ktoré správne súdy podľa § 27 ods. 2 SSP môžu preskúmať len do tej miery, či nevybočilo z medzi a hľadísk určených zákonom. Okolnosť, či príslušný orgán určením či neurčením opatrení vybočil zo zákonných hľadísk a medzi správnej úvahy, je však otázka, ktorá je prístupná nielen skúmaniu správneho súdu, ale aj námietkam žalobcu. Už správny súd uviedol, že pripomienky a vyjadrenia žalobcu uplatnené počas administratívneho konania boli veľmi všeobecné. Žalobca proti tomu namieta, že judikatúra mu nedáva právo navrhovať konkrétne opatrenia, ktoré sa majú uložiť navrhovateľovi navrhovanej činnosti. Tým si však nesprávne zamieňa otázku, či môže v administratívnom konaní navrhovať určité konkrétne opatrenia, s otázkou, či môže vznášať konkrétne námietky proti tomu, ako posudzujúci orgán o príslušných opatreniach rozhodol. Podľa kasačného súdu žalobca v prerokúvanej veci jednoznačne mohol [a v zmysle § 181 ods. 1 písm. e) SSP aj mal] predniesť konkrétne skutkové a právne dôvody, prečo mal žalovaný v preskúmanom rozhodnutí uložiť určité opatrenia a prečo ich neuložením prekročil hranice správneho uváženia. Faktom však je, že žalobca žiadne takéto konkrétne dôvody neuviedol, ale obmedzil sa len na všeobecne formulované námietky týkajúce sa prihliadania na jednotlivé zložky životného prostredia, prípadne určité opatrenia počas výstavby. Potom však správny súd nepochybil, ak na základe takto všeobecne formulovaných námietok dospel k záveru, že nemôže žalovanému vytknúť žiadne pochybenie pri aplikácii citovaných ustanovení (a nimi priznaného správneho uváženia).

13. Kasačný súd navyše pripomína, že podľa cit. § 29 ods. 13 zákona č. 24/2006 Z. z. logickým predpokladom, aby mohli byť uložené opatrenia na eliminovanie alebo zmiernenie vplyvov, je to, že navrhovaná činnosť vôbec takéto vplyvy má alebo môže mať. V tu prerokúvanej veci však orgány verejnej správy vyšli zo skutkového zistenia, ktoré je založené na zámere predloženom ďalším účastníkom, že navrhovaná činnosť bude mať na jednotlivé zložky životného prostredia buď celkom nulový, alebo zanedbateľný vplyv. Toto skutkové zistenie je podporené obsahom administratívneho spisu, ako ho zhrnul aj správny súd, a žalobca ho počas celého konania pred orgánmi verejnej správy nijako nespochybnil. Žalobca teda nespochybnil žiaden zo záverov uvedených v zámere navrhovanej činnosti, ktorý obsahuje podrobný a dostatočne konkrétny opis dôvodov, na základe ktorých sa dospelo k záveru o zanedbateľnom alebo nulovom vplyve. Ak teda vplyvy na životné prostredie sú zanedbateľné alebo nulové, potom nie je zrejmé, čo by sa vlastne opatreniami podľa § 29 ods. 13 zákona č. 24/2006 Z. z. malo eliminovať alebo zmierniť. Podľa kasačného súdu tak opatrenia, ktoré žalovaný takto uložil, ako aj ich odôvodnenie zodpovedajú práve tomu, že v zisťovacom konaní sa nezistili žiadne také vplyvy na životné prostredie, ktoré by bolo potrebné eliminovať alebo zmierniť. Ak žalobca napriek tomu naďalej zotrváva na názore, že žalovaný svoje rozhodnutie v tomto smere dostatočne neodôvodnil, potom ani kasačnému súdu nie je zrejmé, ako mohol žalovaný odôvodniť opatrenia, ktoré podľa citovaného ustanovenia nebolo potrebné vykonať.

14. Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa nahliadania do spisu, resp. sprístupňovania informácií, tieto námietky žalobca nijako konkrétne neuplatnil v správnej žalobe, a preto ich ďalšie uplatnenie v kasačnej sťažnosti nie je prípustné [§ 439 ods. 3 písm. b) SSP]. Odhliadnuc od toho však zo zisteného obsahu administratívneho spisu jasne vyplýva, že zámer bol zverejnený na portáli enviroportal.sk, odkiaľ k nemu mal prístup aj žalobca. Žalobcovi bola ďalej daná možnosť podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, ktoré boli takisto zverejnené na uvedenom portáli, a to v súlade s tým, ako to žalobca požadoval vo svojom stanovisku. Podľa názoru kasačného súdu tak odbor životného prostredia svojím postupom rešpektoval aj ustanovenie čl. 4 ods. 1 písm. b) bod ii) Aarhurského dohovoru, keď žalobcovi poskytol ním žiadané informácie vo forme, ktorú požadoval.

15. Konečné, poslednú skupinu námietok tvoria námietky nesúlady aplikačnej praxe s právom Európskej únie a na to nadväzujúce podnety, aby správne súdy položili prejudiciálnu otázku podľa čl. 267 ZFEÚ. Zákon č. 24/2006 Z. z. predstavuje skutočne implementáciu (okrem iného aj) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/92/EÚ o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie. Táto smernica v čl. 4 ods. 2 ustanovuje, že členské štáty majú určiť, či projekty uvedené v prílohe II budú podliehať posúdeniu; toto určenie sa má udiť na základe skúmania každého jednotlivého prípadu alebo pravoh a kritérií, prípadne ich kombinácie. Zákon č. 24/2006 Z. z. v § 29 upravuje zisťovacie konanie, ktorého účelom je zistiť, či sa určité navrhované činnosti (čiastočne od určených pravoh a medzí) budú alebo nebudú posudzovať z hľadiska vplyvov na životné prostredie. Podľa čl. 4 ods. 5 cit. smernice príslušný orgán prijme svoje rozhodnutie, ktoré zverejní a b) ak sa rozhodne, že nie je potrebné posúdenie vplyvov, uvedú sa hlavné dôvody nepožadovanie odkazom na príslušné kritériá podľa prílohy III a uvedú sa aj všetky vlastnosti projektu a/alebo plánované opatrenia, ktorými sa má zabrániť alebo predísť tomu, čo by inak mohli byť významné nepriaznivé účinky. Toto ustanovenie je implementované vo viackrát citovanom § 29 ods. 13 zákona č. 24/2006 Z. z.

16. Podľa čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie platí, že ak sa otázka platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie. Proti rozhodnutiu kasačného súdu nie je prípustný opravný prostriedok okrem ústavnej sťažnosti, vzťahuje sa naň táto povinnosť (rozsudok Súdneho dvora z 15. januára 2013, C-416/10, Križan a i., ods. 72). Súdny dvor však už opakovane vyslovil, že čl. 267 ods. 1 ZFEÚ mu neumožňuje uplatniť predpisy Únie na konkrétny prípad, ale môže sa iba vyjadriť k výkladu zmlúv a aktov prijatých inštitúciami Únie (napr. rozsudok z 21. júna 2017, C-621/15, W. a iní, ods. 39 a 40). V tu prerokovanej veci žalobca opakovane namietal iba to, že vec má „európsky rozmer“ a že konkrétna aplikácia nie je v súlade s právom Európskej únie. Podľa kasačného súdu však citovaná judikatúra vylučuje, aby sa predmetom prejudiciálnej otázky podľa čl. 267 ZFEÚ stala otázka, či bolo v konkrétnej veci správne aplikované právo Európskej únie. Žalobca však neoznačil žiadnu konkrétnu právnu otázku, ktorej výkladom by sa Súdny dvor na základe prejudiciálnej otázky mohol zaoberať. Kasačný súd napriek svojej snahe takúto otázku takisto neidentifikoval, keďže citované ustanovenia zákona č. 24/2006 Z. z. sú v kontexte prerokovanej veci dostatočnou implementáciou príslušných ustanovení smernice, postup žalovaného im zodpovedal a nejaví sa v nich nijaká nejasnosť, ktorú by bolo treba odstrániť výkladom Súdneho dvora (porov. v tomto smere napr. jeho rozsudok zo 6. októbra 2021, C-561/19, Consorzio Italian Management e Catania Multiservizi a Catania Multiservizi, bod 33).

IV.

Záver

17. Na základe všetkých uvedených úvah tak kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu je v rozsahu uplatnených sťažnostných bodov nedôvodná, a preto ju podľa § 461 SSP rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zamietol.

18. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 167, 168 a 169 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keď žalobca vo veci úspech nemal a žalovaný ho síce mal, kasačný súd však nezistil dôvody, aby sa mu nárok na náhradu trov priznal. Podanie vyjadrenia ďalšieho účastníka ku kasačnej sťažnosti nemožno podľa ustálenej judikatúry považovať za splnenie povinnosti, ktorá by opodstatňovala priznanie náhrady trov.

19. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyselne).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

